

EEN GOEDE SPREUK IS
HET HALVE WERK

DE HEKSEN VAN WESTWICK – BOEK 2

COLLEEN CROSS

Een goede Spreuk
is het
Halve Werk

COLLEEN CROSS

Een geode spreuk is het halve werk
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackuitgave © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Colleen Cross

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Jen Minkman

Eerste uitgave december 2020

ISBN 9789403612645

NUR 340

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Ik had een baan nodig. En benzine. En een beetje rust aan mijn hoofd.

Zoals het er nu uitzag zou ik niets van dat alles krijgen. Mijn tank was leeg en de enige pomp bij de Westwick Corners *Gas 'n Go* was defect. Op mijn torenhoge hakken naar binnen lopen om de man achter de balie te vragen of er iets anders te regelen viel leek me ook maar niets.

Ik was al veel te laat voor mijn sollicitatiegesprek bij de krant *The Shady Creek Tattler*. Beschamend om toe te moeten geven, maar mijn eigen krant, de *Westwick Corners Weekly*, balanceerde op het randje van bankroet. Het laatste waar ik op zat te wachten was werken voor de concurrentie, maar ik had het geld wel nodig. Hoewel ik ons uitgestorven stadje, dat we uit alle macht nieuw leven probeerden in te blazen, niet wilde verraden, moest er bij mij ook brood op de plank komen.

Alle banen die maar enigszins iets voorstelden waren in Shady Creek, een uur rijden bij mij vandaan. Ik was er helaas pas achtergekomen dat er in Westwick Corners veel te weinig afzetmarkt was voor een krant toen ik de Westwick

Corners Weekly over had genomen van de vorige eigenaar, nu een jaar geleden. Het had me toen een goed idee geleken, maar mijn plan om een eigen bedrijfje op te zetten en mezelf een droombaan te bezorgen bleek een geld opslurpend zwart gat te zijn.

Dit was mijn laatste kans om de krant te blijven runnen en niet van de honger om te komen: de parttime baan bij de krant in Shady Creek. Dan kon ik mezelf tenminste staande houden terwijl ik de krant opnieuw een *boost* probeerde te geven. Maar als ik niet eens benzine in mijn tank kon gooien, ging die kans aan mijn neus voorbij. Ik zwaaide manisch naar het raam waarachter de pompmedewerker zich bevond, in de hoop dat er iemand naar buiten zou komen en me zou komen helpen.

Er gebeurde niets.

Ik vloekte zachtjes en keek om me heen. Mijn humeur klaarde iets op toen ik verderop een magere jongeman met sproeten naast een gigantische camper zag staan. Hij werkte duidelijk voor de pomp, want hij had een shirt aan met het Gas 'n Go logo erop en een zakkige korte broek. Ik kende hem niet, dus hij zou hier wel nieuw zijn. Hetgeen vreemd was, want we kregen hier vrijwel nooit bezoekers, laat staan nieuwe bewoners. En als dat al zo was, had iedereen er via het roddelcircuit al over gehoord voor de persoon in kwestie hiernaartoe was verhuisd.

Ik zwaaide naar de pompbediende, maar hij negeerde me terwijl hij de bandenspanning van de camper checkte. Het verraste me niets. Mensen die naar Westwick Corners verhuisden deden dat meestal niet omdat ze zulke uitmuntende sociale vaardigheden hadden. Een gat ergens in een vergeten hoekje van Washington State stond niet bovenaan de lijst van meest gewilde plaatsen, tenzij je niet gevonden wilde worden.

Ik werd wat blijer toen de deur van de camper open-

zwaaide en mijn tante Pearl uitstapte. Ze zwaaide net zo manisch terug en kwam toen in hoog tempo op me af. Weinig dames van zeventig bewogen zo kwiek, maar ze had dan ook een geheim voordeel: net als de andere vrouwen in de familie West was ze een heks.

'Ik heb gewonnen, ik heb gewoon gewónnen!' Mijn magere tante kwam abrupt naast me tot stilstand en wankelde even voor ze tegen me aanviel.

'Kijk uit!' De benzineslang glipte uit mijn hand toen ik achteruitsprong in een poging haar te ontwijken. Het metalen uiteinde sloeg tegen de zijkant van mijn gedeukte, roestige Honda aan... en begon ineens te werken. Benzine sputterde het gescheurde asfalt op alsof de slang aangesloten was op een oliebron in Texas. Ik had het schuifje omhooggezet met een speciaal plastic dingetje dat ik laatst gekocht had, waardoor de pomp bleef gaan. Fijn, nóg meer geld dat wegstroomde. Dat had ik weer.

Ik bukte me om de slang op te rapen en de schade te beperken, maar helaas sproeide de benzine door de druk die erop stond nu op mijn nieuwe jurk en blazer. De outfit die ik speciaal had aangeschaft voor mijn sollicitatiegesprek.

Ik kromp ineen toen de vloeistof over mijn net geschoren benen spletterde. Plasjes benzine vormden zich voor mijn voeten. Daar stond ik dan: doorweekt, furieus en met stomheid geslagen.

Eindelijk had ik de aandacht van de pompbediende weten te vangen. Hij stormde op ons af. 'Hé, dat moet wel betaald worden!'

De slang draaide en draaide door de druk van de benzine. Eindelijk had ik het uiteinde te pakken, maar helaas slaagde ik er niet in om het gat snel genoeg van mezelf weg te draaien, waardoor ik nu ook benzine in mijn gezicht kreeg. Godzijdank had ik mijn zonnebril nog op. De benzinedrup-

peltjes drongen mijn neus binnen en bedekten de glazen van mijn zonnebril.

Opnieuw liet ik de slang vallen in een poging mijn gezicht te beschermen. Ik haalde mijn vingers over de glazen, maar alles leek wel een grote waas, inclusief tante Pearl.

‘Kijk uit!’ riep tante Pearl uit. Ze stapte achteruit en zwaaide met haar armen in de lucht.

‘Pak die slang dan! Help me, ik kan niets zien!’ Ik sloeg wild naar de slang die ik nog maar half kon ontwaren. Eindelijk vond mijn rechterhand de slang, maar toen ik probeerde het ‘handige plastic dingetje’ van de hendel af te halen, scheurde mijn nagel half af. Niet zo handig, dus. ‘Au,’ riep ik uit.

Opnieuw kletterde het ding op de grond. Toen ik er opnieuw naartoe dook, struikelde ik ook nog eens. Na wat een eeuwigheid leek te duren, stopte de benzine ineens met stromen. Ik trok de zonnebril van mijn gezicht en veegde met de rug van mijn hand over mijn voorhoofd. Daar stond de pompbediende, met in zijn ene hand de hendel van de slang en in de andere mijn plastic gadget, dat hij eraf had weten te krijgen. ‘Raak niets aan, mevrouw. Ik vul uw tank wel.’

Ik mompelde een bedankje terwijl ik overeind krabbelde, nog steeds helemaal doorweekt. Ik rilde, ondanks de zomerhitte.

‘Dat is een hoop benzine voor niets. Bijna twintig liter.’ Tante Pearl knipte met haar vingers. ‘Gewoon zip, weg.’

Aangezien tante Pearl pyromanische krachten had, was het voor haar vast extra pijnlijk dat de benzine nergens goed voor was geweest.

‘Je had wel even kunnen helpen, zeg.’ Ik schudde langzaam mijn hoofd terwijl ik naar mijn verpeste jurk keek. Ik had geen woorden om mijn totale wanhoop te beschrijven.

Alles wat ik ondernam leek me alleen maar verder naar de rand van de financiële ondergang te drijven.

‘Je had jezelf kunnen helpen, Cen. Je hebt je krachten, dus gebruik ze ook. Je moet er gewoon wat meer je best voor doen en vrede hebben met je bovennatuurlijke talenten.’ Tante Pearl klopte me op mijn rug. ‘Je hebt een keus.’

‘Ik wil de boel niet bedriegen.’ Ik draaide me naar de pompbediende, maar die was weer aan de slag gegaan met de camper, dus hij hoorde ons niet. ‘Ik wil gewoon geen oneerlijke voordeeltjes.’

‘Je bedriegt de boel niet als je tovert en een heks bent. Houd nu eens op met doen alsof je geen heks bent.’

Ik was al in een pesthumeur en het laatste waar ik op zat te wachten was een discussie met mijn prikkelbare tante. ‘Ik wil normaal zijn, net als alle andere mensen.’

‘Ja, maar dat ben je niet, dus wen er maar aan.’ Tante Pearl snoof. ‘Waarom doe je überhaupt zo je best een reguliere baan te vinden? Ieder ander met jouw talenten zou ze goed gebruiken en jij doet er niets mee.’

‘Ik wil op een eerlijke manier mijn geld verdienen.’ De woorden waren eruit voor ik erover na kon denken.

‘Oh, en een heks zijn is oneerlijk?’ De boosheid was in de stem van mijn tante te horen.

Het stoorde haar dat ik niet meer naar de lessen op haar heksenschool was gekomen. Ik wilde wel tijd maken om naar *Pearl's Charm School* te komen, maar er kwam altijd iets tussen. Bovendien voelde het niet goed voor mij om speciale krachten te gebruiken die andere mensen niet hadden. Ik had er niets voor hoeven doen. Ik had gewoon het geluk deel uit te maken van de familie West, een familie van heksen.

‘Ik kom te laat voor mijn sollicitatiegesprek. Kun je niet gewoon de tijd een stukje terugdraaien en wat benzine in mijn auto gooien in plaats van ernaast?’ Tante Pearl was een

heel getalenteerde heks. Voor haar was dat een fluitje van een cent.

‘Ja, dat zou ik kunnen doen, maar waarom zou ik?’

‘Alsjeblieft, tante. Ik maak het goed met je.’ Ik had die baan nodig.

Ze schudde haar hoofd. ‘De jeugd van tegenwoordig denkt maar dat ze overal recht op hebben. Niets wat van waarde is wordt je in de schoot geworpen, Cen.’

‘Maar het is wel in j^ouw schoot geworpen,’ protesteerde ik. ‘Kom op nou.’

‘Dat zou voor jou ook kunnen gelden. Het is een kwestie van oefenen, Cendrine. Waarom vind je het zo moeilijk je ergens toe te zetten?’

De pompbediende had inmiddels mijn tank gevuld en moest betaald worden. Ik wierp een blik op de meter en reikte door het openstaande raam van mijn auto naar de handtas op de passagiersstoel. Daar zat mijn portemonnee in. Het laatste twintigdollarbiljet dat ik bezat belandde in de hand van de man, en het ergste was dat ik minstens de helft van dat geld uit moest geven aan benzine die in een plasje op de grond lag.

‘Cen, dit is trouwens Wilt Chamberlain,’ stelde mijn tante hem voor.

Ik knikte de magere man met het gezicht van een jongen toe. Hij had sproeten en een bleek gezicht. Waarschijnlijk was hij naar de gelijknamige, beroemde basketbalspeler genoemd, maar daar had hij niets van weg. Wel was hij iets ouder dan ik hem in eerste instantie had geschat; in de twintig. Hij had een merkwaardige moedervlek op zijn voorhoofd, in de vorm van een diamant. De vlek had een roestkleur en prikte midden op zijn voorhoofd alsof je erop moest schieten.

‘Vraag de volgende keer even om hulp,’ zei Wilt, terwijl hij

de slang weer ophing. 'Nu moet ik de pomp dichtdoen en de rommel opruimen.'

'En ik wil mijn wisselgeld,' vulde ik aan.

'Daar heb je geen tijd voor,' zei tante Pearl, terwijl ze naar de camper gebaarde. 'We moeten op weg.'

'Huh?' Ik fronste. Wat was ze nu weer van plan?

Mijn tante zwaaide met haar hand. 'Vergeet dat gesprek, Cen. Ik heb een baan voor je.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, ik ga niet werken op die school van je.'

Ze glimlachte stralend. 'Dat bedoel ik niet. Ik heb een undercover-missie voor je in gedachten.'

'Nee hoor, geen interesse.'

We liepen met Wilt terug naar het gebouwtje. Hij trok echter zijn sleutelbos tevoorschijn en sloot na het uitschakelen van de systemen binnen de deur af.

'Hé, ik krijg nog minstens vijf dollar terug van je!' Ik keek naar het bedrag op de pompteller. Het was net geen vijftien dollar. Meer dan die twintig dollar had ik niet, dus ik wilde of mijn geld terug, of meer benzine. Op deze manier haalde ik het nooit tot Shady Creek. 'Of meer benzine,' vulde ik aan.

Wilt negeerde me totaal. Ik liep met vastberaden passen terug naar de pomp en haalde de slang eraf, ermee zwaaiend alsof het een wapen was.

Hij vertrok geen spier. 'Sorry, ik ben dicht. Ik moet nog opruimen en daarna is het lunchpauze.'

Ik stak de slang in mijn tank en probeerde er nog vijf dollar aan benzine uit te halen, maar alles was afgesloten. Of de pomp was leeg. Een van de twee.

Ik vloekte binnensmonds en draaide me naar een minzaam lachende tante Pearl. 'Waarom help je me niet?' Plots viel mijn oog op de rode jerrycan die ze in haar hand had.

'Vergeet die benzine, Cen. Ik heb de loterij gewonnen! Ik

ben rijk. Ik kan alle bezine van de wereld betalen.' Ze zwaaide enthousiast de jerrycan heen en weer.

Ik knikte naar de camper. 'Die rijkdom zul je nodig hebben met die benzineslurper. Waar heb je die vandaan?'

Tante Pearl leek enorm in haar nopjes, wat ook niet zo raar was als ze inderdaad de loterij had gewonnen. Daar twijfelde ik echter aan. Mijn tante hield van aandacht, en ik vermoedde dat haar verhaaltje over de loterij maar een verzinsel was wat ze aandikte met magische trucjes zoals deze camper en de jerrycan met benzine.

Wacht even... die benzine. Er zat minstens twintig liter in dat ding dat ze vasthield. Daarmee zou ik het wel redden naar mijn sollicitatiegesprek.

'Tante Pearl, daar zit toch benzine in? Ik heb een gunst van je nodig.'

'Je bent een heks, Cendrine. Je kunt zelf benzine toveren.'

'Niet nu, tante Pearl.' Waarom moest ze me dit de hele tijd in mijn gezicht wrijven?

'Oh ja, dat was ik vergeten. Je weet niet hoe dat moet.' Ze trok een zogenaamde pruillip.

Ik wilde niets liever dan haar het tegendeel bewijzen, maar daar had ik de middelen niet voor. Er viel weinig te bewijzen met een zaak die bijna bankroet was, een portemonnee met alleen nog maar muntgeld en een flinke dosis pech. Alles wat ik probeerde leek zich tegen me te keren. Mijn leven was klote en ik had geen idee hoe ik het beter moest maken.

HOOFDSTUK 2

Ik keek tante Pearl woest aan. Alleen omdat de bovennatuurlijke talenten van de familie West een slecht bewaard geheim waren in Westwick Corners, betekende dat niet dat we ermee te koop moesten lopen. Generaties lang hadden we geopereerd onder het motto: 'Als jij niets hebt gezien, heb ik niets gedaan'. Aangezien Wilt nieuw was in de stad, had hij waarschijnlijk geen idee van onze hekserij. Tot tante Pearl het zou verpesten, natuurlijk.

'Maak je niet zo'n zorgen om bijzaken en kom mee. Ik breng je wel naar je sollicitatiegesprek.' Tante Pearl schonk me een mierzoete glimlach waarvan ik wist dat die nep was.

Wilt fronste. Blijkbaar stond het idee dat ik ook mee zou rijden hem niet aan.

Ik durfde het bijna niet te vragen, maar ik deed het toch. 'Waarom heb je een camper nodig?' Ik wilde ook graag weten waarom Wilt in vredesnaam mee moest, maar ik vond het onbeleefd om dat te vragen terwijl hij ernaast stond.

Tante Pearl rolde met haar ogen. 'Ik heb geen camper nodig, Cen. Ik wilde er gewoon eentje hebben. Mijn eigen hotel op wielen! Ik heb hem *Pearl's Palace* gedoopt.'

Ze had dit ding overduidelijk zelf tevoorschijn getoverd, maar dat kon ik moeilijk zeggen als Wilt meeluisterde. Ik vroeg me af hoeveel hij al had geraden, aangezien mijn tante er dol op was om haar magie voortdurend te tonen. Deze spiksplinternieuwe, zilvergrijze camper viel behoorlijk op en zou in het echt waarschijnlijk meer kosten dan ik in een jaar (of twee) verdiende. Maar dit ding was natuurlijk nep. Net zo nep als de koets van Assepoester die na een tijdje vanzelf weer verdween. Dat was ook de reden dat ik er niet bepaald naar uitzag om erin mee te rijden als passagier. Het was een tikkende tijdbom.

‘Ik geef je een lift,’ zei ze. ‘We komen toch langs Shady Creek onderweg naar Vegas. Het is geen extra moeite.’

Ik stemde in ondanks mijn twijfels.

Tante Pearl opende de camperdeur en duwde me naar binnen. ‘Hop hop. Ik moet nog één iemand ophalen en dan gaan we naar Shady Creek om jou af te zetten.’

Ik kon zo snel niemand bedenken die met haar op vakantie zou willen naar Las Vegas. Het handjevol vrienden dat ze had woonde hier niet in de buurt. Maar goed, het waren mijn zaken niet. Ik wilde het gewoon niet weten.

Ik nam plaats in de keukenhoek en spreidde de stof van mijn jurk wat uit zodat die sneller zou drogen. Het was vreemd dat mijn tante niet langer had aangedrongen op magie gebruiken om mezelf naar dat sollicitatiegesprek te krijgen. Ze had me wel bekritiseerd omdat ik mijn talenten niet gebruikte, maar me toch deze lift aangeboden.

Tante Pearl klom intussen op de passagiersstoel en draaide zich om. ‘Ik heb Wilt ingehuurd als mijn chauffeur,’ verklaarde ze toen hij plaatsnam achter het stuur.

Natuurlijk, ze reed zelf liever niet. ‘En die vriendin van je dan?’

Ze maakte een wegwerpgebaar. ‘Ach nee, het is een hele

rit naar Vegas. Trouwens, ik ben rijk. Ik kan me best een chauffeur veroorloven.'

Toch vond ik het raar dat ze zomaar iemand als Wilt had uitgekozen. Ik zou er maar niet te veel vraagtekens bij plaatsen, want tante Pearl kon snel geagiteerd raken.

Mijn gedachten gingen weer terug naar mijn sollicitatiegesprek. Ik moest nog wel uitvogelen hoe ik vanaf Shady Creek weer naar huis kwam, maar dat was van later zorg.

Achteraf gezien had ik moeten beseffen dat er maar een ding is dat erger kan uitpakken dan een heks met pech: een heks met verdacht veel geluk. Die twee dingen in combinatie hadden mijn lot bezegeld.

HOOFDSTUK 3

Gordels om,' riep tante Pearl, terwijl ze zelf ook haar riem omdeed. 'Vegas baby, hier komen we!'

We gingen met een ruk naar voren en scheurden de parkeerplaats van het tankstation af. 'Wacht even,' protesteerde ik. 'Ik heb nooit gezegd dat...'

Mijn tante draaide zich om in haar stoel. 'Kalm nou maar, Cen. We zorgen er heus wel voor dat je dat sollicitatiegesprek haalt.'

Ik greep me vast aan het tafeltje in de keuken toen Wilt een scherpe bocht maakte om de hoofdstraat in te draaien. Het leek wel of ik een doodswens had. Waarom zou ik anders meerijden in deze camper met een dolleman achter het stuur en een prikkelbare heks ernaast?

'Hé, we rijden de verkeerde kant op!' Wilt en tante Pearl negeerden me, of misschien hoorden ze me niet. Naast het feit dat Wilts rijstijl me totale doodsangst aanjaagde, viel het me op dat we niet in de richting van Shady Creek gingen. Helaas kon ik er nu even niets aan doen. Wilt bereikte de rand van ons stadje en nam de afslag naar de kronkelige weg die naar ons hotel de *Westwick Corners Inn* leidde.

‘Waarom gaan we eerst naar huis?’ Het landhuis van mijn familie was omgebouwd tot een chicque *bed & breakfast* waar vooral in het weekend veel gasten logeerden. Wij woonden er ook, dus ik was terug bij af. Alleen dan zonder auto.

Het idee dat ik nog op tijd zou komen voor mijn sollicitatiegesprek werd met de minuut onwaarschijnlijker. Ik wilde mijn handtas pakken, maar kwam erachter dat ik die op de passagiersstoel van mijn auto had achtergelaten.

Mam zwaaide naar ons toen de camper de oprijlaan opdraaide. Ze klom naar binnen met een enorme koffer achter zich aan, die ze naast het bed achterin de camper zette. Een paar seconden later kwam ze al hijgend en puffend in de keukenhoek zitten. ‘Dat was zwaar.’

‘Mam, wat is er aan de hand? Je kunt niet weg uit het hotel, we krijgen straks gasten.’

Het hotel kon niet zonder mijn moeder. Ze was er kokkin, manager en receptioniste tegelijk. Tante Pearl deed er officieel de schoonmaak, maar we konden niet bepaald op haar vertrouwen. Ik ving meestal de taken op die zij liet liggen als ze weer eens haar eigen schema volgde. Ze luisterde naar niemand. Hekserij kwam op de eerste plaats en haar baan in het hotel op een onzichtbare tweede plek.

Ik moest door mijn verschillende baantjes te veel ballen in de lucht houden en veel verdiende ik er ook niet mee. In het hotel en voor de krant werken bracht niet genoeg geld in het laadje. Als ik een toekomst wilde hebben in dit stadje, moest ik het roer omgooien. Vandaar dat de overstap naar de *Shady Creek Tattler* me een stap omhoog op de ladder had geleken: het was geen rijke Amerikaanse krant, maar het was tenminste iets.

Tante Pearl brak in ons gesprek in. ‘We hebben dringende familie zaken te regelen, Cen. En we hebben niet de hele dag de tijd, dus laat Ruby op adem komen en houd op met al die vragen.’

‘Hoe bedoel je? Is ons hotel geen familiezaak dan?’

‘Ik leg het later wel uit.’ Tante Pearl zwaaide ongeduldig met haar armen. ‘We moeten gaan voor het te laat is.’

‘Leg het nu maar uit.’ Ik sloeg mijn armen over elkaar.

‘Sorry, maar onze missie is strikt geheim. Ik vertel je alleen wat je echt moet weten, en momenteel hoef je niets te weten. Dus ik vertel het pas als de tijd rijp is.’ Ze keek op haar horloge en draaide zich naar de chauffeur toe. ‘We lopen achter op schema. Plankgas, Wilt.’

Ik werd achterover in mijn stoel gegooid toen de camper met een noodvaart optrok.

‘Het zit allemaal goed, Cen.’ Mam keek onzeker naar tante Pearl. ‘We hebben tot vrijdag geen gasten en ik verveel me. Ik kan wel een *roadtrip* gebruiken.’

Ik fronste. Mam kon echt niet liegen. Tante Pearl had haar duidelijk omgepraat. Waar het dan ook om ging, het moest wel behoorlijk ernstig zijn als mijn moeder bereid was het hotel achter te laten. En de grote koffer die ze had meegesleept maakte het maar al te duidelijk dat het geen opwelling was dat ze meeding op deze reis. Ze had tenslotte tijd genoeg gehad om al die zoi in te pakken. ‘Huh?’ vroeg ik.

Mam negeerde me. In plaats daarvan greep ze het keukentafeltje stevig vast toen de camper de weg afdenderde die ons uit de stad weg zou voeren. Ze zag er gestrest uit, al deed ze haar best er niet zo uit te zien. ‘Het is fijn om er even uit te zijn. Deze camper is groter dan ik dacht.’

‘Waar heb je deze camper vandaan, tante?’ vroeg ik. Iedereen leek van haar plan af te weten behalve ik.

Ik kreeg geen antwoord.

‘Tante Pearl?’

Mijn tante draaide zich om en kneep met haar duim en wijsvinger haar neus dicht. ‘Tjonge, Cendrine, je stinkt een uur in de wind.’

‘Probeer niet van onderwerp te veranderen. Dat is benzine en dat weet je heel goed, want je hebt beloofd me te helpen met mijn vieze kleding, weet je nog?’

Opnieuw geen reactie. Ze draaide wel het raampje naast de passagiersstoel naar beneden.

Mam knikte intussen driftig mee. ‘Niemand gaat je aannemen als je zo ruikt. Je kunt het maar beter verzetten.’

‘Ik ga mijn gesprek níet verzetten.’ Ik opende het raampje naast de keukentafel in de hoop dat de frisse lucht de benzinedampen zou laten verdwijnen. Het zou krap worden, maar ik kon nog best op tijd komen. Ik moest me gewoon koest houden tot we in Shady Creek waren.

Ik keek om me heen en zag een halfvolle fles water in de gootsteen liggen. Ik stond op om hem te pakken en wankelde op mijn hoge hakken terwijl de camper de heuvel af racete. De camper kwam piepend tot stilstand bij het stopbord onderaan onze oprit.

Net zo snel trapte Wilt weer op het gaspedaal en scheurde de hoek om. Ik hervond mijn evenwicht en pakte de fles. Ik was amper teruggekrabbeld naar mijn stoel toen de camper naar de verkeerde kant van de weg ging en ik even dreigde te ontsporen. Ik schroefde de dop eraf en depte een klein beetje water op de voorkant van mijn jurk.

Mam trok haar wenkbrauwen op. ‘Daar is het een beetje vroeg voor, vind je ook niet?’

Ik fronste, want ik snapte niet waar ze op doelde... totdat ik de geur herkende. De fles bevatte wodka, geen water.

Fijn. Nu stonk ik ook nog naar alcohol. Ik zou nooit door de beveiliging komen, laat staan aankomen bij de juiste afdeling. Ik had het drugs- en alcoholbeleid al overtreden voordat ik überhaupt door de voorselectie kon komen.

Ik vloekte zachtjes en draaide me naar mijn moeder toe. ‘Ik kan zo niet naar mijn gesprek. Kun je me wat “speciale hulp” geven?’ Dat was ons codewoord voor magie. Ik zette

me schrap voor een hele preek over hoe ik mijn hekserijlessen had verwaarloosd. Mam was gewoonlijk vergevingsgezinder dan tante Pearl, hoewel ze allebei voortdurend kritiek hadden op mijn gebrek aan discipline. Ik moest toegeven dat ik andere prioriteiten had, maar over een ding hadden ze gelijk: ik zou niet eens kunnen toveren als mijn leven ervanaf hing.

‘Ik begrijp niet waarom je toch zo de behoefte voelt om ergens anders dan in Westwick Corners te werken.’ Mam schudde teleurgesteld haar hoofd. ‘Je kunt fulltime werken in het hotel als je dat wilt. Je hebt geen baan als journalist nodig in een andere stad. Journalistiek is niet jouw roeping, Cen, en ik begrijp niet waarom je je zo schaamt voor je afkomst. Je zou bijna alles kunnen hebben wat je hartje begeert, als je gewoon aan hekserij zou doen.’

Ik zweeg. Ik kon niet aan twee professionele heksen uitleggen dat ik iets wilde dat hekserij me juist níet kon geven. Ik wilde erbij horen en gewoon een doodgewone jonge vrouw zijn met een vaste baan en een normaal gezin. Ik hunkerde naar acceptatie in de normale wereld en dat kon je niet regelen met een toverstokje. Ik wilde zijn zoals iedereen. ‘Ik wil gewoon mijn eigen leven leiden. Magie veroorzaakt soms meer problemen dan het waard is.’

‘Je hebt zoveel natuurtalent, Cen.’ Mam zuchtte. ‘Je verspilt je capaciteiten. Op een dag word je wakker en besef je dat het te laat is. Ik wil niet dat je spijt krijgt van je keuzes.’

Mijn schouders zakten naar beneden. Zelfs mijn moeder koos nu de kant van tante Pearl. Ik zat tussen twee vuren. ‘Tante Pearl heeft de loterij toch niet echt gewonnen?’ Ik wist zeker dat het een van de leugentjes van mijn tante was. ‘Ze heeft gewoon al dat geld getoverd.’

Mam schudde haar hoofd. ‘Het is echt waar, Cen. Wilt heeft haar zelf het winnende lot bij het tankstation verkocht.’

Dat is een van de redenen waarom ze hem als chauffeur heeft aangenomen.'

Op dat moment draaide tante Pearl zich net om in haar stoel. 'Hij is mijn geluksbrenger.'

Ik werd weer achteruit in mijn stoel gedrukt toen Wilt flink op het gaspedaal trapte. 'De loterijuitslag was gisteravond. Ze kan nooit tijd hebben gehad om het lot te verzilveren, laat staan om een camper te kopen,' gromde ik tegen mijn moeder.

'Ach, je kent Pearl. Die gaat snel te werk.'

Dat was nu precies waar ik bang voor was. Tante Pearl kon binnen luttele seconden grote schade aanrichten. Ik gleeed weg op de bank en zette mijn voet stevig neer om te voorkomen dat ik het gangpad in vloog.

De camper slingerde heen en weer toen we sneller gingen rijden en de wind eraan rukte. Allemachtig, we waren nog niet eens op de snelweg. 'Rijd eens wat rustiger!' Mijn knokkels werden wit toen ik me vastgreep aan het tafeltje.

Wilt negeerde mijn smeekbede en we stoven de snelweg op. Het was geen verrassing dat ik al snel een sirene hoorde. Achter ons reed een politiewagen die naar ons signaleerde dat we aan de kant moesten gaan staan. Wilt deed wat hem gevraagd werd en parkeerde met een ruk de camper in de berm. Ik slaakte een zucht van opluchting. Nu zouden er tenminste geen doden vallen op de snelweg door ons.

Mams gezicht was bleek. Ze draaide het raampje open en leunde naar buiten met een uitdrukking die duidelijk maakte dat ze zich misselijk voelde. Ik draaide me om zodat ik Wilt opnieuw op zijn donder kon geven, maar die had het te druk met zijn eigen raam naar beneden te draaien en binnensmonds te vloeken om aandacht aan mij te besteden. Ik draaide mijn nek om te kijken naar de politiewagen die nu half achter de camper stond geparkeerd.

Oh, geweldig.

Sheriff Tyler Gates was nu wel de laatste die ik wilde zien. Niet omdat ik hem niet aardig vond. Integendeel: ik vond hem té aardig. Ik had mijn verloving met een andere man deels verbroken vanwege hem, alleen wist hij dat niet. Ik zou het natuurlijk nooit eerlijk toegeven.

‘Hij is weer eens bezig met zijn heksenjacht,’ momperde tante Pearl, die de sheriff juist helemaal niet leuk vond. Oh nee, mijn roekeloze tante zou ons weer eens allemaal voor schut zette.

De waarheid was dat Tyler en ik de afgelopen maanden stiekem een paar keer met elkaar waren uitgeweest. We ontmoetten elkaar steeds in Shady Creek zodat tante Pearl er geen lucht van zou krijgen. Ik wilde niet het risico lopen dat ze hem ook weer het stadje uit zou jagen, zoals ze met elke andere sheriff voor elkaar had gekregen.

Ik zakte naar beneden in mijn stoel en hoopte maar dat Tyler me niet zou zien toen hij langs het raampje liep. Helaas, hij zag me direct en glimlachte naar me. Ik lachte terug als een boer met kiespijn en mam zwaaide even snel naar hem.

Tante Pearl bromde iets vanaf de bijrijdersstoel.

‘Dag, Pearl.’ Tyler leunde naar binnen door het raam aan de bestuurderskant. Hij liet zich niet kisten door mijn knorrighe tante.

Tante Pearl zei iets onverstaanbaars terug. Ze had vast nog meer trucjes in petto naast dat neppe lot uit de loterij en deze bij elkaar getoverde camper. Ik hield mijn adem in en hoopte maar dat ze geen ruzie zou zoeken.

Tylers blik gleed naar mij en mam. Hij knikte ons toe. Heel even speelde ik met de gedachte om Tyler om een lift naar Shady Creek te vragen, maar ik besloot het maar niet te doen. Dan zouden mensen misschien begrijpen dat er iets tussen ons was en zou mijn tante nóg bozer worden.

‘Rijbewijs en kentekenbewijs, alstublieft.’ Tyler Gates keek

de camper rond terwijl hij op de papieren wachtte. 'Gaan jullie op vakantie?'

'We zijn op weg naar Las Vegas,' zei Pearl. 'Dat is toch niet tegen de wet?'

Tyler fronste en zocht mijn blik. Ik schudde bijna onmerkbaar mijn hoofd. Ik ging heus niet naar Vegas. Zelfs als ik mijn sollicitatiegesprek mis zou lopen, zou ik er in elk geval voor zorgen dat ik op tijd zou komen op ons afspraakje, in een Frans restaurant in Shady Creek, ver van de nieuwsgierige blikken van vrienden en familie vandaan. Maar tot die tijd wilde ik liever niet dat hij mijn verpeste jurk zou zien, of ruiken. Ik zou meteen een andere kopen na mijn gesprek. Ervoor lukte niet meer, helaas.

Een flauwe glimlach speelde om Tylers lippen toen hij zich naar tante Pearl draaide. 'Nee, maar een kapot achterlicht is dat wel. Dat moet je laten repareren.'

'We zijn op weg naar de garage in Shady Creek, sheriff,' zei Wilt. 'Daar hebben ze het onderdeel dat we nodig hebben.'

Ik ontspande me een beetje toen Wilt dat zei. We gingen dus echt eerst naar Shady Creek. Mijn timing liet te wensen over, maar ik had deze baan nodig. Of niet? Soms leek het wel of de voorzienigheid er een stokje voor wilde steken, alsof het lot me continu dwarsboomde.

Ik ging wat dichterbij het raam zitten om mijn jurk nog wat meer op te frissen. Hij was gelukkig snel gedroogd in de zomerhitte. Er was geen vlek meer te zien. Ik rook alleen nog wel een beetje vreemd, maar wie weet zou het toch allemaal nog goedkomen.

De sheriff liet ons met een waarschuwing gaan en Wilt beloofde nogmaals dat hij het achterlicht zou laten repareren. Ik keek hem niet meer aan toen we wegreden en concentreerde me op de snelweg. Al snel zag ik het bord staan dat aankondigde dat we Shady Creek binnenreden. Ik

keek op mijn horloge en durfde nog te hopen. Zo lang waren we niet aan de kant gezet. Dankzij Wilts belachelijke rijstijl zou ik het misschien gewoon gaan halen. Mijn moeder was door diezelfde rijstijl al bijna in een zenuwzinking beland.

Wat deed ze hier eigenlijk? Ze hield niet eens van reizen. Ze ging zelfs maar heel soms naar Shady Creek. Las Vegas had net zo goed op Mars kunnen liggen wat haar betreft. Waarschijnlijk ging ze alleen maar mee omdat ze bang was dat tante Pearl anders in zeven sloten tegelijk zou lopen in Las Vegas.

Plots schoot de camper over de middenlijn. Het bos langs de snelweg werd een waas van groen, bruin en asfalt. Ik draaide mijn hoofd om terwijl we de snelweg verder afreden en de afslag naar Shady Creek passeerden. 'We hebben net mijn afslag gemist,' riep ik.

Wilt draaide zich om in zijn stoel en de camper zwenkte de andere baan op.

'Let op de weg!' Mams knokkels werden wit toen ze de tafel omtklemde.

'Je jaagt ons nog allemaal de dood in!' schreeuwde ik toen ik van de bank viel en het gangpad inrolde. Nu wist ik zeker dat we op het punt stonden om te sterven door een frontale botsing. Ik rolde een paar meter over de grond voordat ik tegen de keukenkastjes aandreunde.

Tegelijkertijd veranderde de camper plotseling van koers en kwam weer op onze rijstrook terecht. Ik stond net op tijd op om te zien hoe Wilt op een haar na de vrachtwagen miste die vanuit tegenovergestelde richting kwam. Grote god, Wilt was nog minder goed als chauffeur dan pompbediende. Dit werd een regelrechte ramp.

Buiten adem ging ik weer in de keukenhoek zitten. Ik zocht mijn telefoon, maar kon hem niet vinden. Ik vloekte toen ik me realiseerde dat zowel mijn telefoon als het telefoonnummer van de *Shady Creek Tattler* nog in mijn tas (en

dus in mijn auto) zaten. Het was nu vijf minuten later dan ik er had moeten zijn en we gingen verdorie de verkeerde kant op.

Ik had mijn kans verpest. De krant zou waarschijnlijk geen verslaggever inhuren die een sollicitatiegesprek miste en niet eens de beleefdheid kon opbrengen om te bellen.

Sterker nog, ik kon Tyler niet eens afbellen. Misschien zou ik zelfs onze date niet gaan halen. Wat zou hij wel niet denken?

Tante Pearl wuifde mijn bezwaren weg. ‘Cen, stop met dat gezeur. Je hebt die baan niet nodig. Laten we eerlijk zijn, je hoeft nooit meer een dag in je leven te werken. Ik kan je helpen. Ik heb de loterij gewonnen, weet je nog?’

‘Hoeveel heb je precies gewonnen?’

Mijn tante klakte afkeurend met haar tong. ‘Het enige dat je hoeft te weten, is dat ik heel veel per uur betaal. Je zult natuurlijk wel een proeftijd moeten doen op mijn school.’

Ik zuchtte. Nog een reden voor tante Pearl om me te commanderen. Dat verhaal van haar over de loterij kon niet waar zijn, ik geloofde er niets van, en de laatste persoon bij wie ik in het krijt wilde staan, was mijn gekke tante. ‘Waarom deze camper? Je weet dat de WICCA-regels magie verbieden als het geen nuttig doel dient.’

WICCA, oftewel de *Witches International Community Craft Association*, had strikte regels aangaande het nonchalante gebruik van magie. Elke bezwering diende een doel te dienen, en zomaar rondstrooien met toverij kon worden beboet. Tante Pearl was duidelijk veel te scheutig met haar magische gaven, maar ze kwam er steeds mee weg.

Het was ook tegen de regels om openlijk over hekserij te praten, maar het zat me allemaal tot hier. Of Wilt me nu wel of niet hoorde, boeide me niet meer.

‘Ik breek de regels niet,’ snauwde mijn tante. ‘Als je zelf